

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.740 van 11 juli 2001
in de zaak A. 81.496/XIV-3446.**

In zake : XXX,
wonende te 2000 ANTWERPEN,

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 10 december 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 1998 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 juni 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 16 oktober 1998;

Gelet op het arrest nr. 80.748 van 8 juni 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 10 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de verzoekende partij zich voor de tweede maal vluchteling verklaart op 8 april 1998; dat op 11 juni 1998 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken bevestigt op 13 oktober 1998; dat dit de thans bestreden beslissing is;

1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"Betrokkene werd verhoord op 1 oktober 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Volgens betrokkenes verklaringen is hij afkomstig uit Kinshasa en heeft hij de Congolese nationaliteit. Betrokkene vroeg op 10 juli 1993 een eerste maal asiel aan in België. Deze aanvraag werd op 20 juli 1993 ontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het Commissariaat-generaal nam echter - na een onderzoek ten gronde - op 2 mei 1996 een weigeringsbeslissing, die op 17 juli 1996 bevestigd werd door de Vaste Beroepscommissie. In december 1996 zou betrokkene naar het toenmalige Zaïre teruggekeerd zijn. Betrokkene zou bij zijn terugkeer zijn activiteiten als mobilisator van de 'UDPS' ('Union pour la Démocratie et le Progrès Social') hervat hebben in de sectie Kasa-Vubu. Op 12 februari 1998 werd partij-voorzitter E. Tshisekedi gearresteerd. Betrokkene zou, samen met een aantal partijgenoten op 13 februari 1998 naar de residentie van Tshisekedi zijn getrokken om polshoogte te gaan nemen van de situatie. Aanwezige militairen zouden beginnen schieten zijn en zouden een aantal manifestanten hebben opgepakt. Ook betrokkene zou zich onder de gearresteerden bevonden hebben. Betrokkene zou naar het politiekommissariaat te Kalamu gebracht zijn en zou er in een cel zijn opgesloten, samen met nog een aantal andere gevangenen. Betrokkene zou gedurende een maand opgesloten geweest zijn. Men zou hem nooit ondervraagd hebben. Op 14 maart 1998 zouden een aantal celgenoten van betrokkene een gat gemaakt hebben in de muur van de cel. De muur (die rechtstreeks op straat zou uitgegeven hebben) zou het begeven hebben en betrokkene zou samen met de andere gevangenen die in de cel zaten zijn ontsnapt. Betrokkene zou zijn ondergedoken bij een dame in Matonge. Deze dame zou de voorzitter van UDPS in Kasa-Vubu, een zekere J., gewaarschuwd hebben. Betrokkene zou vervolgens bij deze J. zijn ondergedoken. Betrokkene zou stappen ondernomen hebben om de nodige documenten te verkrijgen om het land te kunnen verlaten.

Op 6 april 1998 zou betrokkene, samen met een zekere 'J.', de Democratische Republiek Congo verlaten hebben richting België. Op 8 april 1998 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan in België. Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag legde betrokkene volgende documenten neer; een UDPS-lidkaart afgeleverd te Kinshasa op 9 januari 1998 van de UDPS-sectie in Kasa-Vubu gericht aan de secretaris-generaal van de UDPS; een attest dd. 25 juni 1998 van het Nationaal Secretariaat waarin gesteld wordt dat betrokkene lid is van de UDPS.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat betrokkenes opeenvolgende verklaringen op de Dienst

Vreemdelingenzaken en later op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige elementen bevatten en dit met betrekking tot zijn ontsnapping uit het politiekommissariaat van Kalamu op 14 maart 1998. Zo stelde betrokkene tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 15 mei 1998) dat er op de binnenplaats van de gevangenis een opening zou geweest zijn in de omheining en hij op deze manier zou ontsnapt zijn, samen met vele andere gevangenen, terwijl hij (cfr. bovenstaand feitenrelaas) tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat een aantal van zijn celgenoten een gat zouden gemaakt hebben in de celwand. Betrokkene zou zo, samen met de andere gevangenen van de cel (een achttal) zijn ontsnapt. Bovendien lopen betrokkenes verklaringen met betrekking tot het aantal personen met wie hij de cel zou gedeeld hebben, eveneens uiteen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft hij het over drie medegevangenen, op het Commissariaat-generaal over acht. De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt, door dergelijke tegenstrijdige verklaringen, ondermijnd.

Verder dient opgemerkt dat betrokkene zijn vermeende terugkeer naar het toenmalige Zaïre in december 1996 (na de weigeringsbeslissing tot erkenning in het kader van zijn eerste asielaanvraag) op geen enkele manier kan aantonen. Ook de gevolgde reisroute en -datum van zijn terugkeer naar België kunnen niet geverifieerd worden aangezien betrokkene niet in het bezit is van enig reisdocument. De door betrokkene voorgelegde documenten ter ondersteuning van zijn asielaanvraag doen geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen.

Tot slot bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep van Mr. Van Rossem geen enkel element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 juni 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Overwegende dat de commissaris-generaal tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag besluit en deze beslissing steunt op drie motieven; dat ten eerste tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd met betrekking tot het aantal personen met wie de verzoekende partij de cel zou hebben gedeeld in het politiecommissariaat van Kalamu en met betrekking tot de ontsnapping van de verzoekende partij uit deze cel op 14 maart 1998; dat ten tweede de verzoekende partij, waarvan een eerste asielaanvraag reeds werd afgewezen, verklaart na afloop van deze eerste asielprocedure naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd, maar op geen enkele wijze kan aantonen effectief te zijn teruggekeerd alvorens voor een tweede maal in België asiel aan te vragen; dat ten derde het verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep bij de commissaris-generaal tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, geen enkel element bevat dat de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vermag te wijzigen;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord onder het kopje "Met betrekking tot de ontvankelijkheid" uiteenzet dat wat haar betreft de procedure niet ontvankelijk is; dat zij eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent aan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat dit luidt als volgt:

"2.1. Zorgvuldigheidsbeginsel

Dat in de beslissing met betrekking tot zijn asielaanvraag voor verzoeker belangrijke elementen niet vermeld staan.

-Dat er niets wordt vermeld over de brief van 1 oktober 1998 door Amnesty aan het Commissariaat-Generaal gericht waarin zij het volgende schrijven.

'Amnesty Internationaal vraagt uw aandacht voor het dossier van de heer XXX, afkomstig uit de Democratische Republiek

Op dit moment heeft Amnesty het onderzoek naar zijn vluchtmotieven nog niet afgerond.

Verschillende elementen in zijn verhaal wijzen er evenwel op dat een eventuele terugkeer naar Kinshasa voor hem niet zonder gevaar zou zijn

De volgende drie elementen uit zijn verhaal zijn hierbij van belang.

De eerste belangrijke factor is zijn actief lidmaatschap in de UDPS, een oppositiepartij tegen het bewind van Kabila. Van dit lidmaatschap kan hij bewijzen aanbrengen.

Een tweede element is vriendschap en familierelatie met ex-FAS militairen.

De derde factor is zijn Bakongo afkomst.

De Combinatie van deze drie elementen maken dat een veilige terugkeer op dit moment niet gegarandeerd kan worden.'

Dat van deze brief geen spoor terug te vinden is in de beslissing en zeker er geen antwoord gegeven wordt waarom met deze drie aangebrachte elementen geen rekening gehouden werd.

Dat dit alles wijst op de onzorgvuldigheid waarmee de beslissing is genomen.

Mogelijks is deze brief nooit bij het dossier gevoegd door de Diensten van het Commissariaat-Generaal maar in ieder geval is er geen spoor terug te vinden van deze brief in de genomen beslissing.

Dat de brief van Amnesty aan het dossier wordt gevoegd.

Dat in ieder geval om de asielaanvraag op een behoorlijke en zorgvuldige manier te beoordelen alle elementen moeten nagekeken worden om hierover een volledig en zorgvuldig gevormd oordeel te maken.

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is.

Dat de zogenaamde tegenstrijdigheid bij de ontsnapping geen tegenstrijdigheid is.

Dat hij samen met zeven anderen is opgepakt en naar de gevangenis is gebracht.

Dat hij daar in een cel gezet is waar al 4 anderen verbleven voordat zij daar toekwamen.

Dus dat ze in totaal met 12 waren en dus ook met 12 gevlucht zijn.";

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt repliceert:

"1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij wenst aan te stippen dat alle door verzoeker aangebrachte elementen weldegelijk in aanmerking werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. De uiteenzetting van het vluchtrelaas, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, is een weerslag van alle door verzoeker zelf aangevoerde feiten tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert was het CVGS op het moment van het nemen van de beslissing niet in het bezit van een brief van Amnesty International.

Wat betreft zijn Bakongo-afkomst en zijn vriendschap en familierelatie met ex-FAS militairen meent verwerende partij te moeten opmerken dat verzoeker deze elementen noch op het verhoor op de DVZ, noch op het verhoor op het CGVS heeft aangehaald ter staving van zijn asielaanvraag. In het verzoekschrift wordt overigens niet aangegeven hoe en in welke mate die elementen de bestreden beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Wat de door verzoeker neergelegde brieven betreft wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zij niet van aard zijn de gedane vaststellingen te doen wijzigen. Het is duidelijk dat deze brieven niets wijzigen aan het feit dat tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd.

Uit de bestreden akte blijkt duidelijk dat geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker afgelegde verklaringen. Verzoekende partij somt gewoon een aantal feiten op en weerlegt in geen enkel opzicht op afdoende juridische wijze hetgeen in de bevestigende beslissing wordt gesteld.

Het eerste middel is niet ernstig.”;

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord met betrekking tot de brief van 1 oktober 1998 van Amnesty International aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat “het onbegrijpelijk is dat men stelt (...) niet in het bezit te zijn geweest van de brief van Amnesty die mij bevestigen deze brief zelf geschreven te hebben en tijdig te hebben verstuurd”; dat zij verder stelt : “Dat zij wel beweren dat zij niet in

het bezit waren van de brief maar niet op de huidige inhoud reageren, waarom dit hun reactie niet in de ene noch in de andere richting had kunnen beïnvloeden. Dit wil zeggen dat dit wel degelijk een invloed zou gehad of moeten hebben gehad op hun beslissing. Indien zij deze brief niet in hun dossier hadden dat dit dan aan hun administratie te wijten is en niet aan verzoeker en dat zij bijgevolg niet de nodige nauwkeurigheid aan de dag hebben gelegd bij het beoordelen van het dossier.”;

3.1.5. Overwegende dat in het eerste middel twee onderdelen kunnen worden onderscheiden; dat in wat een eerste onderdeel kan worden genoemd, de verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van een brief van 1 oktober 1998 van Amnesty International; dat zij in wat als een tweede onderdeel kan worden beschouwd, opwerpt dat de zogenaamde tegenstrijdigheid bij de ontsnapping geen tegenstrijdigheid is;

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, de door de verzoekende partij aangehaalde brief van Amnesty International uitgaat van een derde aan de procedure; dat deze brief zich niet in het administratief dossier bevindt; dat het aan de verzoekende partij, als partij die zich op de inhoud ervan beroept, toekomt het bewijs te leveren dat deze derde de kwestieuze brief tijdig én daadwerkelijk heeft verstuurd aan de eerste verwerende partij; dat het enige spoor in deze procedure van deze brief, een op 13 oktober 1998 door Amnesty International aan de raadsvrouw van de verzoekende partij gefaxte kopie ervan is, die de verzoekende partij als bijlage bij het verzoekschrift tot vernietiging heeft gevoegd; dat hieruit niet blijkt dat deze brief tijdig én daadwerkelijk werd verzonden aan de eerste verwerende partij; dat derhalve niet voorligt dat de eerste

verwerende partij kennis had of moest hebben van de kwestieuze brief; dat de bestreden beslissing derhalve niet het zorgvuldigheidsbeginsel miskent door geen melding te maken van de kwestieuze brief van 1 oktober 1998 noch door er niet op te antwoorden; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, de verzoekende partij zegt geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot de ontsnapping en dit poogt aan te tonen door de door de commissaris-generaal opgemerkte tegenstrijdigheden met betrekking tot het aantal celgenoten te verklaren; dat, daargelaten de vraag of deze blote bewering naar recht en rede het eerste motief van de beslissing vermag te weerleggen, de verzoekende partij geen kritiek uit op de andere door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheid m.n. met betrekking tot de ontsnappingsomstandigheden van de verzoekende partij; dat de verzoekende partij evenmin het tweede motief van de bestreden beslissing poogt te weerleggen; dat deze niet-betwiste tegenstrijdigheid en dit niet-bestreden motief in redelijkheid de beslissing van de commissaris-generaal dat de aanvraag bedrieglijk is, kunnen dragen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent aan de schending van de motiveringsplicht; dat dit tweede middel luidt als volgt:

"2.3. Schending van de motiveringsplicht

Dat de motivering van de afwijzing van de asielaanvraag de beslissing moet dragen.

Dat uit de motivering moet kunnen vastgesteld worden om welke reden verzoeker niet als vluchteling wordt aanvaard en dat hierbij moet rekening gehouden worden met alle elementen.

-Dat niet gemotiveerd (wordt) waarom de stukken niet worden aanvaard.

-Dat niet gemotiveerd wordt waarom met de brief van Amnesty en de elementen erin aangebracht geen rekening wordt gehouden.

-Dat gesteld wordt aan de terugkeer van verzoeker in de periode december 96 tot april 98, naar Congo te twijfelen.

Dat hij echter drie brieven van de partij bij zich heeft allemaal daterende van juni 1998

Dat deze brieven louter vermeld worden in de beslissing maar dat niet wordt gemotiveerd waarom ze geen afbreuk doen bij het nemen van een negatieve beslissing

Dat er bovendien wordt gesteld dat verzoeker zijn terugkeer niet bewijst doch dat deze brieven van die periode dateren waarin hij zich (in) Congo bevond. Waarom wordt dit niet als voldoende bewijskrachtig aangenomen?

Dit zou dan minstens moeten blijken uit de motivering doch hiervan is niets terug te vinden.

Dit is dan ook geen beslissing die gedragen wordt door de motivering en die verzoeker duidelijk maakt waarom hij persoonlijk niet als vluchteling wordt aanvaard en waarom zijn zaak niet verder wordt onderzocht.";

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt repliceert:

"2. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aan.

De bestreden beslissing geeft op afdoende en op duidelijke wijze aan welke de redenen zijn op basis waarvan de Commissaris-generaal tot het besluit gekomen is dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden weerhouden.

De beslissing steunt op de vaststelling dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

De Commissaris-generaal twijfelde terecht aan de bewering van verzoeker dat hij terugkeerde naar Congo, nu verzoeker geen enkel gegeven aanbracht ter staving van zijn arrestatie en ontsnapping. De Commissaris-generaal meldde deze overweging in de aangevochten beslissing.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven die tot de vaststelling konden leiden dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is.

Het tweede middel is evenmin ernstig.";

3.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord het volgende stelt:

"2.

Daarenboven verwijt men verzoeker niet voldoende te hebben bewezen dat de beslissing niet gesteund is op motieven waaruit kan vastgesteld worden dat het om een bedrieglijke aanvraag zou gaan.

Dit is het omdraaien van de situatie.

Indien het Commissariaat-generaal meent dat het gaat om een bedrieglijke aanvraag dient zij dit te motiveren en te stellen waarom zij dit menen en dienen zij dit aan te tonen, bij hun huidige stelling draaien zij de bewijslast om.

Uit deze stelling blijkt dat er inderdaad een gebrek is in de motivering.";

3.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal de motiveringsplicht heeft geschonden door enerzijds geen rekening te houden met een brief die haar zou zijn verzonden door Amnesty International en door anderzijds niet uit te leggen waarom de stukken betreffende het lidmaatschap van de 'Union pour la Démocratie et le Progrès Social' (UDPS) geen afbreuk doen aan de overweging dat de verzoekende partij op geen enkele manier kan aantonen te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst na afloop van de eerste asielaanvraag, en vóór de tweede asielaanvraag;

Overwegende dat, wat de brief van Amnesty International betreft, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel; dat, wat het lidmaatschap van de UDPS betreft, moet worden gewezen op het feit dat de commissaris-generaal dit gegeven niet op zich beschouwt, maar integendeel kadert in een ruimer geheel, namelijk de vraag of de verzoekende partij al

dan niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; dat hij immers opmerkt dat de verzoekende partij haar vermeende terugkeer op geen enkele manier kan aantonen en dat de beweerde reisroute en -datum niet kunnen worden geverifiëerd bij gebreke aan enig reisdocument; dat de commissaris-generaal vervolgt dat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten ter ondersteuning van haar asielaanvraag, dit zijn de stukken in verband met haar lidmaatschap van de UDPS, hier geen afbreuk aan doen; dat inderdaad naar redelijkheid moet worden vastgesteld dat uit het feit dat men een partijlidkaart kan voorleggen, niet zonder meer kan worden afgeleid te zijn teruggekeerd naar het land van herkomst; dat de commissaris-generaal bijgevolg niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat de verzoekende partij haar vermeende terugkeer naar het land van herkomst op geen enkele manier kan aantonen;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord betoogt dat de commissaris-generaal hierdoor de bewijslast omkeert;

Overwegende dat, wat de fase van het onderzoek naar de gegrondheid van de asielaanvraag betreft, de bewijsplicht in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust; dat de commissaris-generaal, door vast te stellen dat de verzoekende partij een welbepaald element niet kan aantonen, de bewijslast niet omkeert; dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf juli tweeduizend en één, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.